

Αλεξανδρουπόλεως Άνθιμος: Η κρίση δεν είναι πνευματική!

/ [Πεμπτούσια](#)

Όταν άρχισε, λέγαμε και ξαναλέγαμε όλοι, εκκλησιαστικοί, πολιτικοί, ακαδημαϊκοί, δημοσιογράφοι κ.ά., ότι «η κρίση είναι πνευματική». Μας είχε συνεπάρει ένας οίστρος ειλικρινείας και εκτοξεύαμε παρόμοιες πομπώδεις εκφράσεις, μάλλον όμως, μόνο για να διανθίζουμε το λόγο μας. Φαίνεται ότι λαθέψαμε. Όπως διακρίνεται τώρα, καθώς κορυφώνεται η τραγωδία, τελικά η κρίση είναι μόνο οικονομική! Ούτε πνευματική είναι, ούτε αξιακή είναι.

Αν πράγματι πιστεύαμε ότι «η κρίση είναι πνευματική» δεν θα έσβυναν τόσο οι πόλεις και οι λαοί σε πρακτικές

Εννοώ:

- τα εκπαιδευτικά προγράμματα των σχολείων μας, θα αναλάμβαναν να

διδάξουν το αντίδοτο της ασυδοσίας και της διαφθοράς που βιώναμε,

- η τηλεόραση θα επιστρατεύονταν να προβάλει την υγιή θετική στάση, που έπρεπε να υιοθετήσουμε οι πολίτες,
- η Πολιτεία θα στόχευε στην ανανέωση του σάπιου δημοσιοϋπαλληλικού δυναμικού της και δεν θα καμώνονταν πως θα αναδομούσε το τρωγλώδες οικοδόμημά της με τα ίδια πλιθιά,

γι' αυτό οι διαπιστώσεις ξεθύμαναν, όπως ξεθυμαίνει το καλό κρασί και γίνεται ...ξύδι.

«Χωρίς Θεό, όλα επιτρέπονται», έμπρακτη μετάνοια δεν υπήρξε, αποφασιστικότητα για αλλαγή πορείας ούτε ίχνος, δημιουργική αυτοκριτική με παραγωγικούς συλλογισμούς πουθενά. Μια επίφαση μόνο υποκριτικής καφενόβιας κουβεντολογίας, χωρίς αποτέλεσμα.

Πολλοί από τους σημερινούς ευσυμπάθητους 70ρηδες και κάτω, ενώ στέκονται στην ουρά των ATM, ξέρουν καλά πως άλλος λίγο άλλος πολύ, είναι υπεύθυνοι, για την κοινωνική αυτή κατάντια. Καθώς το χρήμα ντιντινίζει στα πουγκιά τους (έστω κι αν το παίρνουν σε 60ευρα κάθε μέρα), αναλογίζονται το πολυποίκιλο πλιάτσικο που έκαναν στο Δημόσιο, αναπολούν εκείνα τα χρόνια της μεγάλης ρεμούλας, μετανοημένοι που δεν έκλεψαν περισσότερα, ώστε να αντιμετωπίσουν ανετότερα τη σημερινή κρίση που μας επιβάλλουν οι ...παλιο-ευρωπαϊοί!

Κι όσοι θησαύρισαν τα κλεμμένα τιμαλφή της Πατρίδος σε προσωπικές θυρίδες τους στο Εξωτερικό, τρέμουν μην τυχόν η Κυβέρνηση που ψήφισαν και δημοψήφισαν, τους το φορολογήσει ή τους το κουρέψει!

Η ελληνική κοινωνία ανακάλυψε ένα εξιλαστήριο θύμα, που μπαινοβγαίνει στη φυλακή (με ένα ντοσιέ στα χέρια να κρύβει τις χειροπέδες του), και πίσω απ' αυτόν κρύβονται μιλιούνια τα ποντίκια του σιναφιού που αρίστευσαν για 4 δεκαετίες στην τέχνη «ζούμε, χωρίς να σκάβουμε». Και τους πρωταγωνιστές του Πολυτεχνείου, ακόμα τους πληρώνουμε ακριβά, επειδή πρόταξαν τα στήθη τους στο τανκ, ενώ δίπλα τους έπεφταν κάτω από τις ερπύστριες οι συμφοιτητές τους, που τους γιορτάζουμε (με μνημόσυνα χωρίς ονόματα), κάθε χρόνο στις 17 Νοέμβρη!

Κι ενώ αγωνιούσαμε να πετύχουμε καλύτερο ρεκόρ ήττας στο γήπεδο της Εσπερίας, στο εσωτερικό της δύστηνης Πατρίδος μας, κάποια τρωκτικά των Υπουργείων, ακονίζουν τα δόντια τους για να διαλύσουν ακόμα περισσότερο τον κοινωνικό ιστό, με το Σύμφωνο Συμβίωσης και τις παρεπόμενες βόμβες που θα

ανατινάξουν ό,τι έμεινε όρθιο από τον Πολιτισμό μας, που είναι ποτισμένος με την ελληνική παράδοση και την ορθόδοξη χριστιανική πίστη μας.

Άρα η κρίση δεν είναι πνευματική. Ίσως ψυχανεμιστήκαμε ότi είναι, όμως δεν βρήκαμε τη δύναμη να θεραπεύσουμε την πληγή της και συνεχίζει να πυορροεί, ενώ το τέλος εγγίζει.

Α! να μην το παραβλέψω! Υπήρξε μια πνευματική αναλαμπή, αρρωστημένη όμως κι αυτή. Η μοιραία ημέρα της Χώρας μας ήταν η ημέρα της εορτής του οσίου Παΐσιου και κάποιοι περίμεναν τη θαυματουργική του παρέμβαση, ώστε να νικήσουμε στις διαπραγματεύσεις. Ο Όσιος που αγωνίστηκε σκληρά για την «κατά Χριστόν» ζωή, να μας βοηθήσει, αμετανόητους ώστε να νικήσει η «αχορταγιά του πλούτου» μας!

Λένε ότi ο σκύλος που γλύφει μια λίμα, στο τέλος πεθαίνει από την αιμορραγία, προκειμένου να μην χάσει τη γλυκύτητα του ...αίματός του.

Όταν πέρυσι το καλοκαίρι βιώναμε μια πολύμηνη ανομβρία στην περιοχή μας, με πλησίασε σε δημόσιο χώρο κάποιος μεσήλικας, και σιωπηλά για να μην ακουστεί, μου είπε: «Σεβασμιώτατε, μήπως θα έπρεπε να κάνετε μια λιτανεία, όπως έκαναν παλιά, ώστε να βρέξει;» Και συμπλήρωσε: «εγώ φυσικά, δεν τα πιστεύω αυτά, αλλά για όσους τα πιστεύουν...». Απορημένος, του απάντησα: «Είσαι ο μόνος που μου το ζητά, αλλά αφού κι εσύ δεν το πιστεύεις... άφησέ το, δεν χρειάζεται».

Πηγή: www.imalex.gr